

Любов

Ганна Черінь

Любов — це не крилатий безум,
Не той солодкий, дивний біль,
Що серце, крає ніжним лезом
І нас пече вогнем свавіль...

Це не мандрівка в юнь зелену
І це не той пекельний рай,
Що в серце встромлює дилему:
Дістань своє — або вмирай!

Що, даючи солодку муку,
На час примусить все забуть:
Роботу, школу і науку —
З життя зробивши каламуть,

Що осідається помалу,
Коли досягнена мета,
Аж поки шквал нового шалу
Новим коханням завіта.

Тоді ізнов душа радіє,
Жива, оновлена, ясна...
Тоді здається — молодіє...
Щороку серце, як весна...

Від чарів свіжої любови
Заграло серце молоде,
И немов мисливець той, на лови
Одвічний парубок іде.

Хоч в люстрі зміни вже істотні
(Мішки та зморшки, сивина...)
Хоч літ минуло вже півсотні,
Зате у серці — все весна!

Від завзяття блищать очиці!
Іде — й не бачить, що услід

Сміються куни та лисиці:
"Ха-ха! Здурів на старість дід!"

І наблукавшись отак ви,
Голодні, змучені до тла,
Волочите порожні сакви
До непривітного житла...

І хоч запізно вже навчене,
Доміркувалося гнилля:
Синиці не тримали в жмені,
Бажали в небі журавля!

Тепер сидіти й споминати...
Життя — як відьми помело!
Пригод любовних — забагато,
Але любови — не було...

Все щось шукали, безпорадні,
Не мали місця на землі...
Бо до нестерпного принадні
Далекі в небі журавлі...

Гарячих днів бажали в грудні,
Шукали льоду у жнива...
Любов подружня — це як будні,
А свято — це... Любов нова.

Ех, все минуло, шкода й мови!
Своїї птиці не піймав...
Виходить, справжньої любови
В житті ти, друже, й не зазнав.

Бо тільки зрідка, раз чи двічі
Людині трапиться в житті,
Що зіркою загляне в вічі
Любов, зустрівшись на путі...

І ти її зумій впізнати,
Ту птицю світлу, як весна,
Хоч вбрана і в непишні шати

Вона, й часом непоказна...

З любови вмій зробити святиню,
В ній сонце бачити й весну,
А не стару трухляву скриню
Або облуплену стіну...

Храни, немов перлину цінну
Її від плісняви часу,
Щоб відчувати в ній незмінну,
Нічим не зменшену красу.

І хоч здається нам часами,
Що сіли ми на самім дні,
Любов лишається та сама,
Що і в буйні, далекі дні.

Як зашумують в серці клени,
Вважай: спинися на межі!
Для подруги часів зелених
Скарбницю серця збережи.

Хоч серце хвиль буває повне,
Як повінь, втишиться воно...
Кохання справжнє — цс коштовне,
Роками зміцнене вино.

Вона вже зморщена і сива?
То що ж робить? Не той вже й ти...
Як мати вибір, то можливо
Вже кращої і не знайти...

Бо так прямує все на світі
В один кінець — чи верть, чи круть...
У певний час найкращі квіти
Зів'януть, висохнуть і вмруть...

Тримай же птаха, що в долоні,
Охороняй же те, що є,
Бо, за чужим добром в погоні,
Так легко втратити своє!

Любов — це теплий спокій хати,
Вона — садочок і квітник,
Вона — дітей невтомна мати
І внуків гордий провідник,

Великодушна і ласкава,
Що мужністю міцнить серця.
Любов — міцна, стійка держава,
Від днів зелених — до кінця.